

ŐSROBBANÁS

A Palócföld és a palóc föld köszöntése

Gyermekkoromban a rég templomtalan, de még ma is Templomoldalnak nevezett dombot gyakran megmásztam: az apám szemet égetett a feneki erdőben, s néha én vittem neki az ebédet. Akár a hibátlan héjú, szabályosan domborodó házi kenyeret a kés, úgy szelte ketté a dombot a derekán futó gyalogút. Mezít-láb járni e gyalogúton, e prenatalis Taón, maga volt a magáról mit sem tudó boldogság. Boldogabbak, mert öntudatlanabbak nálam csak az út fölé hajló somfaágak fehér virágai s a rajtuk billegő s őket a virágoktól alig megkülönböztethető lepkék lehetnek. A domb túloldalán Fenek völgyének titokzatos, sárga vizű tavai vártak rám. Öregeink szerint a víz a tavakba potyogó csillagoktól volt oly sárga. Egyszer, felnőttként, egész éjszakát töltöttem a tavaknál, lestem a beléjük hulló csillagokat. Svalóban úgy tűnt, tükreikben a csillagok, a színre bontott ég s a kvantumkémia újra és újra megrendezik az ősröbbanás színjátékát.